

Havanera eterna

La 54a Cantada d'Havaneres de Calella de Palafrugell va mostrar la diversitat d'un gènere que evoluciona

Els Cremats, renovadors del gènere, també van ser presents en la cantada NARCÍS MIR / AJUNTAMENT DE PALAFRUGELL.

Amb el 50% d'aforament a les grades de la plaça del Port Bo, però amb la mateixa passió de sempre i la transmissió de TV3 escampant-la per tot el país, la Cantada d'Havaneres de Calella de Palafrugell va poder celebrar ahir a la nit finalment la seva 54a edició, cancel·lada l'any passat per la pandèmia. La champions de l'havanera, de nou amb la direcció artística de Francesc Sánchez Carcassés, es va reactivar ahir amb un programa molt equilibrat entre tradició i renovació. La centenària i eterna havanera encara evoluciona en el segle XXI i Calella també ho reflecteix.

Presentada per Enric Niell, la cantada va començar ahir amb Peix Fregit, grup format a Palafrugell a principi dels anys setanta, que ahir va obrir amb una havanera popular molt clàssica, La colombiana, però tot seguit va interpretar la més recent Nena del mar, per després anar saltant en el temps i en la llengua amb Lamento esclavo i Els braus del nord, de Ramon Carreras, una de les primeres havaneres escrites en català, als anys seixanta. Ojos malignos, també ancestral, va tancar la seva actuació.

Després hi van actuar els també palafrugellencs Els Cremats, autèntics renovadors de l'havanera, que tracten també amb altres estils. Van començar amb La perla de Cuba, popular amb retocs propis, abans de saludar la presència de l'exconsellera baix-empordanesa Dolors Bassa entre el públic, i invocar després Lola la tavernera, que va estrenar el gran tàndem Casanovas-Bastons. Els Cremats van continuar amb el seu Desperta per passar després a La rumba de Barcelona, de Gato Pérez, i acabar amb Habanera embrujada, de l'autor canari Manuel González.

La nit va continuar amb Ultramar, el quartet de Núria Berengueras, pionera dins del món tradicionalment masculí de l'havanera. Van cantar Veinte años, de les cubanes María Teresa Vera i Guillermina Aramburu, i després van alternar peces pròpies com ara L'havanera i el mar i Quan el cor em plora, amb les clàssiques Adiós al soldado i Mare vull ser pescador, d'Antònia Vilàs, la primera havanera d'autora femenina.

Finalment, Port-Bo, gairebé amfitrions de la cantada, van compartir amb la cobla Els Montgrins, sota la direcció d'Antoni Mas, dues perles amb molta solera, Allá en la Habana i Salió de Jamaica, alternades amb un tema recent de Mas (El capità) i Busca'm a l'Empordà, que va coescriure amb Casanovas, per acabar amb la inesgotable La gavina, del mestre Sirés: una bona manera d'enllaçar amb el final tradicional, que va reunir tots els grups per cantar La bella Lola i El meu avi, amb els mocadors emblanquant la nit de Calella.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 04-07-2021, Pàgina 32

-El Punt Avui. Nacional 04-07-2021, Pàgina 24

Font del document: <http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1995040-havanera-eterna.html>